18/01/2023

Ο Κερκύρας Νεκτάριος για την επιστροφή των χαμένων αξιών στη ζωή του Νεοέλληνα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος, λειτούργησε και ομίλησε στον πανηγυρίζοντα ναό Αγίου Αθανασίου στο χωριό Κουσπάδες, στη Νότια Κέρκυρα.

Παρόντες στην πανηγυρική Θεία Λειτουργία ήταν ο **Δήμαρχος Νότιας Κέρκυρας, κ. Κωνσταντίνος Λέσσης,** με αντιδημάρχους και μέλη του δημοτικού συμβουλίου, καθώς και ο προέδρος του τοπικού συμβουλίου.

Τον Σεβασμιώτατο πλαισίωσαν οι ιερείς των κοντινότερων ενοριών, και τον χορό του αναλογίου διηύθυνε ο μοναχός Ιάκωβος της **Ιεράς Μονής Κυρίας των Αγγέλων.**

Ο ιεράρχης στην ομιλία του αναφέρθηκε στην προσωπικότητα του **Μεγάλου Αθανασίου** που είναι ένα κεφάλαιο διαχρονικό για την Εκκλησία μας, διακρινόμενος για τους αγώνες του κατά του Αρειανισμού, και υπέρμαχος της **Ορθοδόξου** πίστεως μας, ως και ο **Άγιος Κύριλλος,** ο οποίος πρωτοστάτησε δια το πρόσωπο της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, αποσοβώντας τον τίτλο της Χριστοτόκου που ήθελαν να προσψαύσουν οι αιρετικοί, και υπερμάχησε ώστε η παναγία μας να παραμείνει Θεοτόκος.

Το ιερό Ευαγγέλιο αναφέρει ότι: "*Ος δ'αν ποιήση και διδάξη, ούτος μέγας κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών. Γι αυτό το λόγο, η αγία μας* ***Εκκλησία*** *, η οποία πάντα φειδόμενη των τίτλων, δεν εδίστασε να προσδώσει στον Άγιο Αθανάσιο, όχι απλώς τον τίτλο ως Άγιο και Πατέρα της Εκκλησίας μας, αλλά ως* ***Μέγαν Αθανάσιο.***

Ο ***Άγιος Αντώνιος,*** *ο καθηγητής της ερήμου, με τον οποίο είχε ιδιαίτερη πνευματική σχέση ο Άγιος Αθανάσιος αναφέρει : «Αθανάσιον Επαινώ; Αρετήν Επαινέσω». Σύμφωνα με τον* ***Μέγα Αντώνιο,*** *ο* ***Άγιος Αθανάσιος*** *ήταν ταυτόσημη έννοια της αρετής, με την οποία στολίστηκε ολόκληρη η ζωή του.*

*Η αρετή για τον **Μ. Αθανάσιο**, αλλά και για όλη την εκκλησία μας, είναι η χάρις του Θεού, την οποία προσελκύει ο αγωνιζόμενος άνθρωπος για να οικειωθεί τον ίδιο το Θεό. Γι αυτό ο Άγιος Αθανάσιος, πρώτα εβίωσε την αρετή ως οντολογική έννοια. Δηλαδή, δεν προσπάθησε να ενδυθεί τα εξωτερικά σχήματα της αρετής, αλλά αγωνίστηκε να γίνει οικείος της αγάπης του Θεού, αντιλαμβανόμενος την θυσιαστική αγάπη του Ιησού επί του σταυρού. Και όσο αντιλαμβανόταν αυτή την αγάπη, τόσο περισσότερο ο ίδιος προσπάθησε να γίνει μέτοχος και οικείος της Θεότητος του Ιησού Χριστού.*

*Δεύτερον, η αρετή εκφράστηκε στο πρόσωπο του **Αγίου Αθανασίου** δια της προσευχής. Ο **Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος**, λέγει ότι ο **αληθινός Θεολόγο**ς είναι εκείνος ο οποίος αληθινά προσεύχεται. Η προσευχή δεν είναι εξωτερικό σχήμα. Μπορεί μεν να ξεκινάει από έναν απλό διάλογο με τον Θεό, όμως στην πορεία, και η προσευχή γίνεται οντολογική κατάσταση. Ο αληθής Θεολόγος μεριμνά να προσεύχεται, να αγρυπνεί, να ασκείται , να νηστεύει, να εγκρατεύεται, να μελετάει τον Λόγο του Θεού ημέρας και νυκτός, έως ότου η Χάρις του Θεού τον καταστήσει σοφό κατά Θεόν, μέσα από τη μετοχή του στην Θεογνωσία.*

Γι αυτό και οι Πατέρες, όσα συγγράματα μας άφησαν, κι όσους λόγους απηύθηναν στο πλήρωμα της εκκλησίας, είναι απαύγασμα της καθαράς ζωής, προσευχής και αγώνος στη ζωή τους. Δεν είναι λόγια δικά τους, αλλά είναι η σοφία του Θεού απευθυνομένη δια των Πατέρων σε όλους μας.

Τρίτον, η αρετή εκφράστηκε από τον Άγιο Αθανάσιο μέσα από την ταπείνωση του. Ποτέ ο ***Μέγας Αθανάσιος*** *δεν προέβαλλε τον εαυτό του ως κάποιον σπουδαίο και σοφόν κατά κόσμον, αλλά όσο ταπεινωνόταν, τόσο η Χάρις του Θεού τον εχαρίτωνε και τον εμεγάλυνε.*

Η εποχή μας σήμερα, είναι εκ διαμέτρου αντίθετη στο Πατερικό πνεύμα, όταν ο καθένας προβάλει το πρόσωπο του, πιστεύοντας στην τελειότητα της προσωπικότητος του, υποβιβάζοντας τον αδελφό και συνάνθρωπο του.

Επιπλέον, το πνεύμα της προσευχής, της ταπείνωσης, της εγκράτειας και της αρετής, είναι όροι άγνωστοι για την εποχή της εκκοσμίκευσης, του άκρατου εγωισμού, την εποχή της πλεονεξίας, της φιλοδοξίας, του ευδαιμονισμού και της σαρκολατρίας, πιστεύοντας, πως μόνο τότε ο άνθρωπος καταξιώνεται και ότι παράγει πολιτισμό.

Γι αυτό φτάσαμε σε μια εποχή παρανόησης και σύγχυσης. Από αυτή την παρανόηση οδηγηθήκαμε σε πολλές εκτροπές των ελληνοχριστιανικών παραδόσεων μας.
Οι πατέρες της Εκκλησίας μας είναι τα σύμβολα, τα οποία στέκονται στο μεταίχμιο της καμπής της ιστορίας για την πατρίδα μας. Και στέκονται για να μας πουν ότι υπάρχει ακόμη περιθώριο επιστροφής και ανάκτησης των χαμένων αξιών και ιδεωδών στη ζωή του Νεοέλληνα.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος, πορεύτηκε στο πολιτιστικό κέντρο του χωριού, όπου ευλόγησε και έκοψε την **Αγιοβασιλόπιτα** της ενορίας και όλων των φορέων του τόπου.